మంచిమనసు - చెడ్డమనిషి

శ్రీరంగం రాజేశ్వరరావు

(1966 జ్యోతి మాసపత్రిక, ఆగష్టు, సంచిక నుంచి)

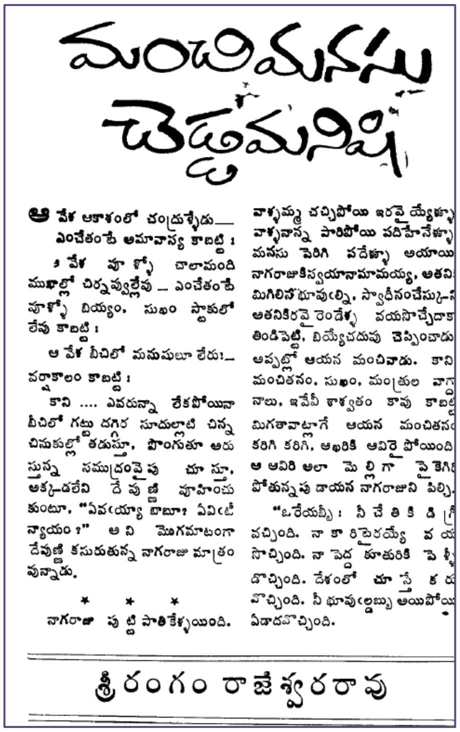
మంచిమనసు
చెడ్డమనిషి

ఆ వేళ ఆకాశంలో చంద్రుళ్ళేడు__ ఎంచేతంటే అమావాస్య కాబట్టి !

ఆ వేళ వూళ్ళో చాలామంది ముఖాల్లో చిర్నవ్వుల్లేవు _ ఎంచేతంటే వూళ్ళో బియ్యం, సుఖం స్టాకులో లేవు కాబట్టి !

ఆ వేళ బీచిలో మనుషులూ లేరు!_ వర్షాకాలం కాబట్టి !

కాని .... ఎవరున్నా లేకపోయినా బీచిలో గట్టు దగ్గర సూదుల్లాటి చిన్న చినుకుల్లో తడుస్తూ, పొంగుతూ అరుస్తున్న సముద్రంవైపు చూస్తూ, అక్కడలేని దేవుణ్ణి వూహించుకుంటూ, "ఏవయ్యా బాబూ? ఏవిటీ న్యాయం?" అని మొగమాటంగా దేవుణ్ణి కసురుతున్న నాగరాజు మాత్రం వున్నాడు.

* * *

నాగరాజు పుట్టి పాతికేళ్ళయింది. వాళ్ళమ్మ చచ్చిపోయి ఇరవైయ్యేళ్ళూ, వాళ్ళనాన్న పారిపోయి పదిహేనేళ్ళూ మనసు పెరిగి పదేళ్ళూ అయాయి. నాగరాజుకిస్వయానామామయ్య, అతని మిగిలిన భూవుల్ని, స్వాధీనంచేసుకుని అతనికిరవైరెండేళ్ళ వయసొచ్చేదాకా తిండిపెట్టి, బియ్యేచదువు చెప్పించాడు. అప్పట్లో ఆయన మంచివాడు. కాని మంచితనం, సుఖం, మంత్రుల వాగ్దానాలు, ఇవేవీ శాశ్వతం కావు కాబట్టి మిగతావాట్లాగే ఆయన మంచితనం కరిగి కరిగి, ఆఖరికి ఆవిరైపోయింది. ఆ ఆవిరి అలా మెల్లిగా పైకెగిరి పోతున్నపుడాయన నాగరాజుని పిల్చి.

"ఒరేయబ్బీ ! నీ చేతికి డిగ్రీ వచ్చింది. నాకా రిటైరయ్యే వయసొచ్చింది. నా పెద్ద కూతురికి పెళ్ళీడొచ్చింది. దేశంలో చూస్తే కరువొచ్చింది. నీ భూవుల్డబ్బు అయిపోయి ఏడాదవొచ్చింది.

శ్రీరంగం రాజేశ్వరరావు

ఆ వేళ ఆకాశంలో చంద్రుళ్ళేడు – ఎంచేతనంటే అమావాస్య కాబట్టి ! ఆ వేళ వూళ్ళో చాలామంది ముఖాల్లో చిర్నవ్వుల్లేవు – ఎంచేతనంటే వూళ్ళో బియ్యం, సుఖం స్టాకులో లేవు కాబట్టి !

ఆ వేళ బీచిలో మనుషులూ లేరు – వర్షాకాలం కాబట్టి !

కాని ... ఎవరన్నా లేకపోయినా బీచిలో గట్టు దగ్గర సూదుల్లాటి చిన్న చినుకుల్లో తడుస్తూ, పొంగుతూ అరుస్తున్న సముద్రంవైపు చూస్తూ, అక్కడలేని దేవుణ్ణి వూహించుకుంటూ, "ఏవయ్యా బాబూ? ఏవిటి న్యాయం?" అని మొగమాటంగా దేవుణ్ణి కసురుతున్న నాగరాజు మాత్రం వున్నాడు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

నాగరాజు పుట్టి పాతికేళ్ళయింది. వాళ్ళమ్మ చచ్చిపోయి ఇరవైయ్యేళ్ళూ, వాళ్ళ నాన్న పారిపోయి పదిహేనేళ్ళూ, మనసు పెరిగి పదేళ్ళూ అయాయి. నాగరాజుకి స్వయానా మామయ్య, అతనికి మిగిలిన భూవుల్ని, స్వాధీనం చేసుకుని అతనికిరవైరెండేళ్ళ వయసొచ్చేదాకా తిండిపెట్టి, బియ్యేచదువు చెప్పించాడు. అప్పట్లో ఆయన మంచివాడు. కాని, మంచితనం, సుఖం, మంత్రుల వాగ్దానాలు, ఇవేవీ శాశ్వతం కావు కాబట్టి మిగతావాట్లాగే ఆయన మంచితనం కరిగి కరిగి, ఆఖరికి ఆవిరైపోయింది. ఆ ఆవిరి అలా మెల్లిగా పైకెగిరి పోతున్నపుడాయన నాగరాజుని పిల్చి–

"ఒరేయబ్బీ ! నీ చేతికి డిగ్రీ వచ్చింది. నాకా రిటైరయ్యే వయసొచ్చింది. నా పెద్ద కూతురికి పెళ్ళీడొచ్చింది. దేశంలో చూస్తే కరువొచ్చింది. నీ భూవుల్డబ్బు అయిపోయి ఏడాదవొచ్చింది. అంచేత నా భాధ్యతేదో అయిపోయింది. మరంచేత నువ్వు ఈ డిగ్రీ తీస్కొని, వెళ్ళి వూరు మీద పడు. పడి ఉద్యోగం వెతుక్కో ! నీ కాళ్ళ మీద నువ్వునిలబడి, మంచి పేరు సంపాయించుకో ! అప్పుడప్పుడూ కన్పిస్తూండు ! ఆ ! అంతే ! వెళ్ళు !" అని మెత్తగా గట్టిగా ..., అందంగా, వికారంగా– చెప్ప(లే)నట్టు చెప్పాడాయన.

నాగారాజు ఆయన ఆశీర్వాదం, డిగ్రీ తీస్కొని వెళ్ళిపోదా మనుకొంటుండగానే సుమతి నాగరాజు కడ్డుగా వచ్చి నిల్చొంది. సుమతి నాగరాజు మామయ్యకి రెండో కూతురు. సుమతికి పదిహేడేళ్ళే అయినా, పాఠాల్నీ, నవలల్నీ, లోకాన్ని బాగా చదివింది.

అప్పుడా అమ్మాయి కళ్ళలో సగం నీళ్ళు నింపుకొని,

"బావా" అని రుద్ధ కంఠంతో పిల్చింది.

నాగారాజుకీ ఒక్క మారు ఏడుపొచ్చేసింది.

"వెళ్ళిపోతున్నావా బావా ?" అంది సుమతి.

నాగారాజు సుమతివైపు చూశాడు. తనతోబాటు పదహారేళ్ళు పెరిగిన, అందమైన సుమతివైపు, అన్నేళ్ళ నుంచి తన్ను వెంటాడిన కళ్ళవైపూ చూశాడు. చూసి,

"ఔను సుమతీ ! వెళ్ళిపోతున్నాను" అని బావురుమన్నాడు నాగరాజు. సుమతి కూడా ఏడ్చింది. పదిహేడేళ్ళ వయసొచ్చిన ఆ అందమైన కళ్ళలోంచి పదిహేడేళ్ళపాటు దాక్కొన నిజమైన కన్నీళ్ళు కారినప్పుడు.

"బావా ! చిన్నప్పణ్ణించి ఆడుకున్నాం. పాడుకున్నాం. చదువుకున్నాం. కలిసి మెలిసున్నాం, ఈ అనుబంధాల్ని తెంపేసుకుని, కన్నీళ్ళనీ, జ్ఞాపకాల్నీ, నా కొదిలేసి వెళ్ళిపోతున్నావా బావా? " అంది సుమతి.

ఆమె అలా ఏడుస్తూ అంటే నాగరాజుకి నాలుగేళ్ళ క్రితం చూసిన దేవదాసు సినిమాలో 'పార్వతి' జ్ఞాపక మొచ్చింది.

కాని 'దేవదాసు' ని జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవల్సింది తన విషయంలోనేనన్న ఆలోచన రాలేదు.

అప్పుడు నాగరాజు సుమతిని కౌగలించుకుని ఓదారుద్దామనుకున్నాడు. ధైర్యంగా కథల్లో లా ఆమె జుత్తుని చేత్తోనూ, బుగ్గల్ని పెదవుల్తోనూ నిమురుదామనుకొన్నాడు.

కానీ ఏవీ చెయ్యలేకపోయాడు.

"ఈ వూళ్ళోనే వుంటానుగా ! వస్తూంటాన్లే సుమతీ !" అని మాత్రం చెప్పగలిగాడు. చెప్పి ఏడుస్తూనే, గేటు దాటి వచ్చేసి, సుమతినీ , ఆ ఇంటినీ – తనూ సుమతి కలిసి నాటి, పెంచి పెద్ద చేసిన గులాబీ మొక్కని దీనంగా చూసి, కన్నీళ్ళతోనూ, బరువైన గుండెతోనూ వచ్చేశాడు. వచ్చేసే ముందు "నీ మనసు మంచిది బావా ! నాకు తెలుసును నువ్వు నాకన్యాయం చెయ్యవని" అంది సుమతి. ఆ మాటలామె అస్పష్టంగా అనుకోడం వల్ల నాగరాజుకి వినబళ్ళేదు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

నాగరాజు చామనఛాయగా చాలా అందంగా వుంటాడు. అతని మంచితనం అతనికన్న అందంగా ఉంటుంది. కాని – అతని మంచితనాన్ని ఎవరూ అర్థం చేసుకోలేదనే అతని బాధ ...

నాగరాజు కెనిమిదేళ్ళ వయసులో, నాలుగో క్లాసులో వున్నప్పుడు, తనింటికి నాలుగిళ్ళ అవతల వున్న సూరిగాడు ఏడుస్తూ క్లాసు కొచ్చేడు. అప్పుడు "ఏ రా ! సూరీ' ఎందుకు కేడుస్తున్నావ్ ! నీ కష్ట వేవిటో మాతో చెప్పరా!" అనెవరూ అడగలేదు. అందువల్ల, ఏ సానుభూతీ లేక సూరిగాడి ఏడుపు బాగా జాలి పుట్టించేలా వుంది. అసలు సాధారణంగా సూరిగాడితో ఎవరూ మాట్టాడరు. బురదలో తడిసినట్టుండే బట్టలూ, చాలా మందికి వెధవాయిత్వం చూపించే వాడి అమాయకమైన ముఖం చూసి జాలిపడరు. ఎప్పుడెవరు మాట్లాడినా "మీ నాన్నెవర్రా ? ఎక్కడున్నాడురా ?" అనడిగి, వాడికి ఏడుపు తెప్పించి వాళ్ళు నవ్వుతారు.

నాగరాజుకి మాత్రం సూరిగాడిమీద సానుభూతి తాడి చెట్టులాగ పెరిగి పోయింది. మల్లెతీగలా అల్లుకు పోయింది. అప్పుడు వాడి దగ్గరగా వెళ్ళి "సూరీ !" అని నెమ్మదిగా పిలిచాడు. సూరిగాడు పలకలేదు. వాడి కళ్ళమీద పెట్టుకున్న రెండు చేతుల్లోనూ ఓ చెయ్యిని మెల్లగావూపి "ఓరేయ్ ! ఎందుకేడుస్తున్నావురా ?" అనడిగాడు నాగరాజు. దాంతో సూరిగాడింకా జోరుగా ఏడ్చేడు. ఆఖరికి నాగరాచ్చేత బాగా ఓదార్చబడ్డాక ఏడుస్తూనే

“పలక పగిలిపోయింది ...” అని చెప్పేడు. నాగరాజుకింకా జాలెక్కువయింది. సూరిగాడి భుజంమీద చేయివుంచి ఓ నిమిషమాలోచించి “పోనీ లేరా, ఏడవకు. నా పలక తీసికోలే ! దానికేవిటి ?” అన్నాడు నాగరాజు. సూరిగాడు ఏడవడం మానేశాడు. నాగరాజువంక ఆశ్చర్యంగా చూసేడు. ఆచూపెలాగుందంటే – దొరికిపోయానని ఏడుస్తున్న పాకిస్తాను సైనికుణ్ణి మనవాళ్లు క్షమించి అతనికన్నంపెట్టి, గెడ్డం నిమిరినప్పుడతను చూసిన చూపులాగుంది. “నిజంగానే !” అన్నాడు సూరిగాడు.

“నిజవేఁనా” అన్నాడు నాగరాజు నవ్వుతూ.

ఆ తరువాత మేష్టారు క్లాసులో పలకలేని కారణవడిగితే పలకలేని నాగరాజుని బెత్తంతో బ్రైన్ గన్నంత ఫోర్సుతో కొట్టినప్పుడు, తను చేసిన త్యాగపు విలువలో ఆ దెబ్బలు నొప్పెట్టినా, ఆ నొప్పిలో బాధతోబాటు కాసింతానందం కూడ తోచింది. కాని ఇంటికెళ్ళిం తర్వాత కనబడ్డ తట్లు, వినబడ్డ తిట్లు, ఆ తర్వాత క్లాసులో వాళ్ళందరూ తనను వెలేసినట్టుచూసిన చూపులూ తన త్యాగానికి విపరీతమైన విలువ కట్టేయి. తను చేసింది మంచి పనని నాగరాజుకి తెలుసు. కాని అందువల్ల ఇన్ని చెడ్డల్లరుగుతాయని తెలీదు. జీవితం గురించి ఏవీ తెలిసే వయస్సు కాకపోయినా, ఆ సంఘటన నాగరాజు హృదయమ్మీద చెరగని ముద్ర వేసింది.

అప్పణ్నించీ, నాగరాజుతో పాలు నీళ్ళతో కలిసి పోయినట్టు మంచితనంతో కలిసిపోయేడు. మంచితనంతోనే పెరిగేడు. మంచితనంతోనే వున్నాడు. కాని ... ఎవరూ అర్థం చేసుకోని తన మంచితనం గురించి ఆలోచించినప్పుడల్లా నాగరాజుకి ఏడుపొచ్చేది. ఎవరితోనూ చెప్పకుండా వొక్కడే ఏడ్చి మళ్ళీ సంతృప్తిగా తన మంచితనాన్ని తలుచుకొని చిన్నగా ఇంకా సంతృప్తిగా నవ్వుకొనేవాడు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

నాగరాజు బియ్యే రెండో సంవత్సరంలో వుండగా వోసారి క్లాసు లేనందువల్ల కాలేజీ ఆవరణ మధ్యనున్న చెట్టుకింద నిల్చొన్నాడు. ఆ చెట్టుకిందనిల్చొనే వాళ్ళంటే ప్రిన్సిపాల్ గారికి, అమ్మాయిలికీ, లెక్చరర్లకీ – ఎవ్వరికీ పడదు.

చెట్టునీడ చల్లగా, అందంగా వుంది. బైట ఎంత వేడిగా, ఘాటుగా వుంది. ఆ ఎండలో వొకమ్మాయి నడిచి గరల్స్ రూమ్ పక్కకు వెళ్ళిపోతూంది. ఆ అమ్మాయి తన క్లాస్ మేటేనని నాగరాజుకి తెలుసు. ఆ అమ్మాయి చాలా అందంగా వుంటుంది. ఆ సంగతే మళ్ళీ అని “కదు గురూ?” అనన్నాడు నాగరాజు పక్కనున్న మరో కుర్రాడు. నాగరాజు మొహమాటంగా నవ్వేసి వూరుకొన్నాడు.

ఇంతలోనే “ఒరేయ్! వెళ్ళిపోతోంది వేగం.” అన్నారెవరో. మరుక్షణం ఓ తెల్లని కాగితంతో తయారైన రాకెట్టు సూటిగా దూసుకొంటూవెళ్ళి ఆ అమ్మాయి జాకెట్టు మధ్య పడింది. అందరూ గట్టిగా నవ్వేరు. నాగరాజు మాత్రం గాభరాపడ్డాడు. ఆ గాభరా భయంవల్లో, ఆ అమ్మాయిమీద జాలి వల్లో మరి దేనివల్లో తెలియలే దతనికి. ఆ తర్వాత నాగరాజు చాలా బాధపడ్డాడు. కేవలం ఆ అమ్మాయిమీద రాకెట్టు పడ్డందుక్కాదు.

అలా రాకెట్టు పడ్డ తర్వాత ఆ అమ్మాయి ఆగిపోయింది. నేలమీద పడ్డ రాకెట్టువైపూ, తర్వాత చుట్టూ చూసింది. అవమానంతో క్రుంగిపోయినట్టయిన తర్వాత, ఆ అమ్మాయి కళ్ళలో నీళ్ళు మెరిసినట్టు నాగరాజూహించుకున్నాడు.

అర్థంలేని ఆ బాధ గురించి నాగరాజు సాయంకాలం, రాత్రి అంతా బాధ పడుతూ ఆలోచించాడు.

పర్యవసానంగా ఆ మర్నాడు సాయంత్రం బస్సుకోసం నిల్చున్న ఆ అమ్మాయి దగ్గరకెళ్ళి ధైర్యం చేస్కొని పొడిదగ్గు దగ్గాడు. ఆ అమ్మాయి నాగరాజువేపు చూసింది. నాగరాజు వేస్కొన్న గొట్టం పేంటు, టీ షర్టు చూసి, ఆ తర్వాత నాగరాజు కళ్ళలోకి, ‘చెట్టుకింద మనిషి’ ని చూసినట్టు కోపంగా, ధైర్యంగా ‘ఏమిట’ న్నట్టు చూసింది.

నాగరాజు నోటంట మాట రాలేదు. ఇరుకైన పేంటులో కాళ్ళూ, టీ షర్టు లోపల గుండెలూ వొణుకుతున్నాయి. కాని ... ఏదో వొకటి చెప్పి వచ్చెయ్యాలి. లేకపోతే – అందరూ నాగరాజు వేపే చూస్తున్నారు ...

“నిన్న ... రాకెట్టు ... మీ మీద ... వేశారు. ఏవీ అనుకోకండి ... నేను కాదు కాని ....,”

కంగారూ, భయం కలిసి వెలిబుచ్చిన ఆ ధ్వనులకి ఆ అమ్మాయి మరీ కోపంగా చూసింది. అందంగా వికటంగా నవ్వింది.

"హు ! సిగ్గులేపోతే సరి ! మీకు మరో సంవత్సరంలో డిగ్రీ వస్తుంది. ఇంకా ఇరుకైన పేంట్లొస్తాయి. కాని లేని సంస్కారం మనసూ రావు. పైకి మంచిగానే వుంటారు. మీలాంటి చెడ్డవాళ్ళనీ, రౌడీలనీ – నేనే కాదు ... ఎవరూ క్షమించలేదు. అంతే , వెళ్ళిపోండి. ఇకమీద మీకు బుద్ధొస్తే మంచిదే. కాని రాదని నాకు తెలుసు ! వైజాక్కి స్టీలు ప్లాంటయినా వస్తుందిగాని మీకు బుద్ధిరాదు" అందామె జోరుగా.

నాగరాజు మొదట విపరీతంగా వొణికేడు. తర్వాత భయపడ్డాడు. ఇంకా ఎక్కువ ఆశ్చర్యపడ్డాడు. భయంగా, ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. కన్నీళ్ళకో డిగ్రీ తక్కువగా ఏడ్చేడు.

అక్కణ్ణించి వచ్చేశాడు. ప్రతిచిన్న విషయానికి పెద్దగా విచారించే నాగరాజుకి – ఆ సంఘటనా, ఆ మర్నాడే విషయం తెల్సిన తన స్నేహితులందరూ పెట్టిన చీవాట్లూ, బూతుపేర్లు బాగా బాధపెట్టాయి. కనిపించని కన్నీరు కళ్ళల్లో మసగ్గా పుట్టి, నున్నవి. తెల్లని బుగ్గల మీదుగా పాకి, గడ్డం పక్కనుంచి జారి టీ షర్టు రంగులో కలిసిపోయింది. చాలాసార్లలాగే మనసు బావులేని నాగరాజు, ఆ పొద్దున్న క్లాసులూ, మధ్యాహ్నం భోజనం మానేశాడు. సాయంత్రం అవనిచ్చి మనసులో బాధ కొంచెమైనా మాసి పోతుందని బీచి కెళ్ళాడు.

బీచిలో చల్లగా వుంది. నీ కోసం ఎవరు బాధపడ్డా లేకపోయినా నే నున్నా నన్నట్టు ఇంకా కొత్తగానే వున్న 'పాత' లైట్ హౌసుంది. ఎప్పట్లాగే వెలగని మునిసిపల్ దీపాలూ, ప్రతి అర నిమిషానికి పడుతున్న సెర్చిలైటూ వున్నాయి.

నాగరాజు ఇసకలో కెళ్ళి కూర్చున్నాడు. ఆకాశంవేపు చుశాడు. ఆకాశవూ సముద్రంలాగే విచారమంత విశాలంగా వుంది. చంద్రుడూ, నక్షత్రాలూ, లైట్ హౌసూ, ఘోరంగా, భయంకరంగా ఏడుస్తున్న సముద్రపు కెరటాలూ, అన్నీ విచారంగానే వున్నట్టున్నాయి. అప్పుడు నాగరాజు విచారంగానే కళ్ళు మూస్కొన్నాడు. "భగవంతుడా ! నేను చేస్తున్నవన్నీ మంచి పన్లేనని నాకు తెలుసు. చెడ్డపన్లు చేయకపోయినా అందరికీ చెడ్డవాడినిలాగే కనబడుతున్నాను. చిన్నప్పట్నుంచీ చేసిన మంచి పన్లన్నీ అందరికీ చెడ్డ పనుల్లాగే కనపడుతున్నాయి. అలాగని, ఇలాంటిపన్లు చేయడం మానలేనేమో ! ఐనా వీళ్ళంతా మనుషులు ! వీళ్ళకన్నా బాగా నా కన్నీ తెలుసు. వీళ్ళందరికీ నన్నర్థంచేసుకునే మనసుల్నియ్యి ! నాక్కొంచెం అదృష్టాన్నియ్యి. నువ్వే నన్ను కాపాడు." అని దేవుణ్ణి అతి అమాయకంగా ప్రార్థించాడు నాగరాజు.

ఆ తర్వాత, తనకున్న మంచి మనసుని, చేసిన మంచి పనుల్ని, కలిగిన చెడ్డ ఫలితాల్నీ ఊహించి అతిదీనంగా నవ్వుకున్నాడు నాగరాజు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

ఇంతలోనే నాగరాజు భుజంమీద ఎవరిదో చెయ్యి పడ్డది.

నాగరాజులిక్కి పడ్డాడు.

పక్కనే చతికిలబడ్డ ఆకారం వైపు చూశాడు. గళ్ళ షర్టూ, ఆరని చిర్నవ్వూ, గీసేసిన తర్వాత కొంచెం పెరిగిన మీసాలూ, వున్న గుర్నాధాన్ని చూసి "గుర్నాధవా !" అని లేవబోయాడు నాగరాజు.

గుర్నాధవంటే – కాలేజీలో కొత్తగా చేరిన లెక్చరర్ల కతను అరివీర భయంకరుడు. అమ్మాయిల పాలిట దుశ్శాసనుడు. అతను సాధారణంగా కాలేజీకి రాడు. మొదటి రోజుల్లోనే వస్తాడు. వచ్చి కొత్త లెక్చరర్లనీ, అమ్మాయిల్నీ 'ఓ చూపు' చూసి వెళ్ళిపోతాడు. ఆ తర్వాత మరేవీ పన్లేకపోయినా, తోచకపోయినా కాలేజీకి వస్తాడు. ఐనా అందరూ అతనికి తెలుసు. అందరికీ అతను తెలుసు.అమాయకులూ, వయసులో చిన్నవాళ్ళూ ఐన స్టూడెంట్లతని ధైర్యంగురించీ, అడ్వెంచర్ల గురించి కథలుగా చెప్పుకుంటారు.

అలా ..., భయపడి లేచి పోబోతున్న నాగరాజుని చూసి, "కూర్చోవయ్యా రాజు ! నీ కోసమే(వెతుక్కుంటూ వస్తున్నాను. నీతో మాట్లాడాలి. కూచో." అన్నాడు.

నాగరాజు కూర్చున్నాడు.

జేబులోంచి సిగరెట్టు పెట్టె, అగ్గిపెట్టె, జీడిపప్పు పేకెట్టు తీశాడు గుర్నాధం.

"చూడు, బాబ్జీ, ఈ జీడిపప్పు తిను. ఈ సిగరెట్టు కాల్చు. జీడిపప్పు తొక్కులూ, కాల్చేసిన తరువాత సిగరెట్టూ పారెయ్ ! కాని నే చెప్పబోయే మాటలు మాత్రం బతికున్నంతకాలం జాగర్తగా గుండెల్లో దాచుకో" అని గుర్నాథం జీడిపప్పు, సిగరెట్టు, అగ్గిపెట్టె నాగరాజు చేతికిచ్చాడు.

ఎప్పుడూ సిగరెట్టు కాల్చని నాగరాజు, కొంచెం జీడిపప్పు తిని సిగరెట్టు వెలిగించాడు.

"నాగరాజూ ! ఇవాళ నేనలా కాలేజీ కెళ్ళేను. అంతా విన్నాను ... నిన్నేవీ చేయను భయపడకు. అది సర్లే ! కాలేజీ కెప్పుడూ రాకపోయినా, నీ మనసూ, అంతరం నాకు తెలుసు. నువ్వొట్టి వెర్రిపీనుగవి ... ఏవీ అనుకోకు ఇలా అంటున్నానని, ముందు నా కథ విను ...

నేనూ నీలాగే మంచిగావుండేవాణ్ణి. నాసుఖాలూ, అవసరాలు త్యాగంచేసి ఇంకోడికి సహాయం చేసేవాణ్ణి. అయితే అలా చాలాసార్లు చేసేక ... హఠాత్తుగా నాకోవిషయం తెలిసొచ్చింది. జాగర్తగా వినీ విషయం, మనుషులెవర్లోనూ మంచితనం లేదు, నీలో మంచితనం అర్ధం చేస్కొనే స్తోమత కూడలేదు. వీళ్ళెవరూ నిజమైన మనుషులు కారు. వీళ్ళకున్నవి గుండెలుకావు. మరోడి మంచితనం చూసి మండిపోతారు. నీలా అమాయకులు వీళ్ళతో వేగలేక పడేడుస్తుంటారు.

అదీ మనిషి మంచితనానికున్న స్టేటస్ ! అంచేత ఏమిటి తేలిందీ అంటే మంచిగా వుంటే నిన్ను బతకనివ్వరు. విన్నావా అదీ కథ. అంచేత అబ్బీ ! మంచితనంతో నువ్వేదో ఉద్దరించేస్తావనుకోవడం వొట్టి మూర్ఖత్వం. నామాట విని నువ్వూ మారిపో ! బతకడం, నీసుఖాన్ని నువ్వు వెతకడం నేర్చుకో .." అని ఆగాడు గుర్నాథం.

"గురువుగారూ ! మీరెంత ధైర్యం చెప్పేరు ? మీరెంత మంచివారు" అన్నాడు నాగరాజు. గుర్నాథం గట్టిగా నవ్వి "లే పోదాం" అన్నాడు.

మంచితనాన్ని నమ్మి చాలాసార్లు మోసపోయినా, నాగరాజుని మంచితనం, మంచితనాన్ని నాగరాజు వదల్లేదు.

అలా చాలాసార్లు జరిగిన తరువాత కొన్నేళ్ళు గడిచి కొన్నాళ్ళయింది. మావయ్యగారింటి నించి వచ్చేసిన నాగరాజుకి పూర్తిగా చచ్చిపోని అదృష్టం – ఓ పెద్ద కంపెనీలో ఉద్యోగం – ఓ రెండొందల్రూపాయలెడ్వాన్సూ, ఆఫీసు దగ్గర్లోనే ఓ గదీ – ఇవన్నీ ఇప్పించింది.

నాగరాజు చాలా సంతోషించాడు. ఏ రోజు పనా రోజు చేస్కొంటూ, ముష్టివాడు దగ్గర్నించి, దేవుడి దాకా ఎవరికీ లేదనకుండా గడుపుకొంటూ వస్తున్నాడు.

ఓ రోజు సాయంత్రం వర్షం పడుతున్నప్పుడు, ఆఫీసు నుంచొచ్చి, కాఫీ తాగి, సిగరెట్టు కాలుస్తూ, మంచితనం గురించీ, మనుషుల గురించీ బాగా ఆలోచించిన తరువాత నాగరాజు ఓ నిర్ణయానికొచ్చాడు. అదేవిటంటే – వీలైనంత వరకూ ఎవరితోనూ మంచిగా వుండకూడదని.

అలా నిర్ణయించుకొని, సిగరెట్టు పొగ ఘాటుగా పీల్చి, వొదిలాడు.

ఇంతలోనే పొగలో ఆచారి కనబడ్డాడు. నాగరాజు గాభరాగా లేచి నిల్చున్నాడు. ఆచారంటే సామాన్యుడు కాదు. ఆఫీసులో కో క్లర్కైనా, అతనంటే నాగరాజుకీ, చాలామందిలాగే భయవు. అందువల్ల గౌరవవున్నూ. ఆచార్ని చూడగానే సిగరెట్టు పారేసేడు నాగరాజు. "రండి రండి"ని ఆచార్నాహ్వానించాడు. మా రూం పావనమైందన్నాడు. పడక్కుర్చీలో ఆచార్ని కూచోబెట్టి బలవంతాన కాఫీ కలిపిచ్చేడు. తను గోడ దగ్గరే నిలబడి, ఆచారి కాల్చమన్నాక ఓ సిగరెట్టు ఆచారి కిచ్చి తనోటి ముట్టించేడు. "చెప్పండి గురువుగారూ ! ఏం సెల" వన్నాడు.

ఆచారికి నలభై పైన వయసుంటుంది. మొహంలో చెప్పలేనంత అనుభవం, కొన్ని చెప్పగల్గినన్ని ముడతలు వుంటాయి. దళసరి నల్లని పెదవులు, భయాన్ని పుట్టించే కళ్ళు, వాటిపైనవో కళ్ళజోడూ వుంటూనే వుంటాయి. తన పని చేసుకోడంకోసం ఎంత పనైనా చేయగల్గతను. శ్రీ కృష్ణభగవానుడు భూమ్మీద కనబడితే భారత యుద్ధానికీ నల్లాయనే కారణం. కుర్ర వెధవ అభిమన్యుడి చావుకి ఈయనే కారకుడు. ఈయన మా గొప్ప మాయలమారి. దొంగ, పదహారువేల ఆడవాళ్ళని మరిగినవాడు" అనింకా అనేక విధాల పొలైట్ గా బూతులు తిట్టి, ఆ తర్వాత తైరుకొట్టి కృష్ణుడి దగ్గిరే వరాలు కొట్టగల్గతను.

నాగరాజు మాట విని ఆచారి సిగరెట్టు దమ్ము ఘాటుగా పీల్చేడు, ఇకిలించేడు. ఆ తర్వాత ఏడుపు మొహం పెట్టాడు.

"కష్టాల్లో వున్నానాగరాజూ ! నీకు సంసారవూ కష్టాలనుభవమూ లేవు. అర్జంటుగా నాకో పాతిక రూపాయలు కావాలి. ఫస్టు తారీఖుకల్లా నీడబ్బు నీకిచ్చేస్తాను. నా మాట నమ్మి, నన్నీ కష్టాన్నుంచి రక్షించాలి. అదీ కథ" అన్నాడు.

నాగరాజు మనసంతా అల్లకల్లోలమైంది. ఎవరితోనూ మంచిగా వుండకూడదని తననుకున్న మాట నిజమే ... కానీ తోటిమనిషి కష్టాల్లో వున్నాడు. తనదగ్గర డబ్బుంది. అంత పెద్దవసరం తనకేవీ లేదు. ఆచారి .. పాపం ఎన్ని కష్టాల్లో వున్నాడో ! ఏమిటో !

"ఏవి టాలోచిస్తున్నావయ్యా ! ఫస్టుకల్లా నాతలైనా తాకట్టుపెట్టి డబ్బిచ్చేస్తాను. ఇది మాత్రం చాలా అవసరం." అన్నాడాచారి. అలా అంటున్నప్పుడు, అతని మొహం చాలా జాలిగా పెట్టేడు.

నాగరాజు చాలా తక్కువ సమయంలో ఎక్కువసేపు ఆలోచించేడు. అతని బుర్రలో కాస్సేపు చిన్న సైజు సైక్లోను చెలరేగింది ఆఖరికి.

"ఉండండాచారి గారూ !" అని లోపలికెళ్ళి పాతిక రూపాయలూ తీస్కొచ్చి ఇచ్చాడు.

ఆచారి డబ్బు లెఖ్ఖపెట్టుకున్నాడు. తర్వాత జేబులో పెట్టుకొని "థ్యాంక్సయ్యా!" అని చెప్పి వెళ్ళి పోబోయాడు.

"ఉండండి" అని నాగరాజు ఆచారితో వెళ్ళి బస్ స్టాప్ దాకా దిగబెట్టి వచ్చాడు.

బస్ స్టాప్ దగ్గర ఆచార్నీ, నాగరాజునీ కలిసి చూసిన హెడ్ క్లర్క్ వరదానం, నాగరాజు విష్ చేసినా చూడకుండా వెళ్లిపోయేడు. నాగరాజు ఆ విషయం గురించే ఆలోచిస్తూండగానే బస్సొచ్చింది. ఆచారందులో వెళ్ళిపోయేడు. ఆలోచనకి జవాబు మర్నాడాఫీసులో లంచ్ టైంలో తెలిసింది నాగరాజుకి.

దగ్గరికొచ్చిన వరదానం వైపు, మరిద్దరి క్లర్కులవైపు నాగరాజు మొహమాటంగా చూసి, మొహమాటంగానే నవ్వి లేచి నిల్చున్నాడు. హెడ్ క్లర్కుగారు, రహస్యం చెపుతున్నట్టు వొంగి. "ఏవయ్యా; ఆచారికి నిన్న డబ్బిచ్చేవా ? అందుకేనా వాణ్ణీరూము కొచ్చింది?" అనడిగాడు. నాగరాజుకేవనాలో తెలిసింది కాదు. ఆవేళాచారి ఆఫీసుకి రాలేదు కూడాను. కాస్సేపు కంగారు పడి "ఏవండీ ?" అన్నాడు నాగరాజు.

"ముందిది చెప్పవయ్యా ! అంతేనా జరిగింది ?" గద్దించేడు వరదానం.

"ఔనండీ !" దీనంగా అన్నాడు నాగరాజు. "చాలా అవసరమన్నాడు" అని కూడ నీరసంగా అన్నాడు.

"ఊహు ! నువ్విలాటి వాడి వనుకోలేదు" అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఏవండీ?" అని దీనాతిదీనంగా అన్నాడు నాగరాజు. అప్పుడతను నాలుగు రోజుల్నుంచీ తిండిలేని నవభారత వారసుడిలా వున్నాడు.

"ఏవా" నువ్విచ్చిన నోట్ల నంబర్లు జ్ఞాపకం వున్నాయా? ఉంటే వెళ్ళి చూడు. ఆ డబ్బెక్కడుంటుందో చెప్తాను విను. నాగరత్నం కంపెనీలోనూ, పైడితల్లిగాడి సారాబట్టీలోనూ వుంటుంది. అర్ధమైందీ ?" అన్నాడు వరదానం. దానికి పక్కనున్న క్లర్కులిద్దరూ జోడెద్దుల్లా తల్లూపేరు.

"ఆచారి నీతో వచ్చేడంటేనే అనుకున్నాను. ఐనా, నీకూ, వాడికీ ఏ లావాదేవీలున్నాయో." అని ఈసడింపుగా చూసి వెళ్ళిపోయాడాయన. క్లర్కులిద్దరూ, నాగరాజుని ఈసడింపుగానే చూసి ఆయనన్నుసరించేరు. నాగరాజుకి మొదటేవీ అర్ధమవలేదు. తర్వాత కొంతసేపటికి అర్ధమైంది. అర్ధమయ్యాక మళ్ళీ ఏడుపొచ్చింది. "ఒక మనిషిగా తనాచారికి సహాయం చేసేడు. ఐతే వీళ్ళ కెందుకీ ఏడుపు? ఎందుకు తన్నిలా బాధ పెట్టారు?" నాగరాజు కళ్ళలో కన్నీటి చుక్కొటి మళ్ళీ మెరిసింది.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

ఆ సాయంత్రం విచారంగా లైటు వేస్కొని గదిలోచీకటిలాగే కూర్చొన్న నాగరాజుకి బాగా పరిచయముండి ఎడమైన స్మృతులమధ్య దాక్కొన్న అడుగుల సవ్వడి వినిపించింది.

ఆ తర్వాత గదిలో లైటు వెలిగింది. ఎదురుగా తెల్లని టెర్లిన్ చీరా, నల్లని సిల్కు జాకెట్టూ, తీక్షణంగా చూస్తున్న రెండు అందమైన కళ్ళూ కనిపించేయి. కొన్ని సెకన్లు వెలుగులో కలిసిపోయాయి.

"సుమతీ!" అన్నాడు నాగరాజు.

"ఔను బావా ! నేనే ! నువ్వు మరిచిపోయినా, నేన్నిన్నంత సులభంగా మర్చిపోలేక పోయాను. మనసివ్వడమే కాని మనసిచ్చినవాణ్ణి, మనసిచ్చినంత తేలిగ్గా స్మృతుల్లోంచి తొలగించుకోలేక పోయాను." అంది సుమతి. అలా అంటున్నప్పుడామె, మరీ అందంగా మెరిసింది.

నాగరాజు కంగారుపడ్డాడు. కంగారు పడి కుర్చీలోంచి లేచేడు.

"కూర్చో సుమతీ." అన్నాడు. సుమతి కూర్చోలేదు. ఒద్దు బావా ! కూర్చోనఖ్ఖర్లేదు. నిన్ను చూదామని వచ్చేను. చూశేను. అంతే చాలు."

నాగరాజుకి వొఖ్ఖసారిగా ఏడుపొచ్చింది.

"నన్ను క్షమించు సుమతీ ! మనసీ మధ్యేవీఁ బావులేదు. నువ్వు జ్ఞాపకమొచ్చావు. రోజూ వస్తూనే వున్నావు. కాని ... అంతే, నా మనసే బావులేదు. ఎవ్వరికీ నేనఖ్ఖర్లేదు .. నేనందరిని దృష్టిలోనూ పనికిమాలిన వాణ్ణి సుమతీ ! నువ్వూ నన్ను క్షమించకు. !" అన్నాడు నాగరాజు. అలా అంటున్నపుడతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లేయి.

"బావా !" అని కంగారుగా అంది సుమతి. దగ్గరగా వచ్చి కళ్ళు తుడిచింది.

"పిచ్చి బావా! ఏడుపెందుకు? పరిస్థితుల్ని ధైర్యంగా ఎదుర్కోడం నేర్చుకో" అని చిన్నగా నవ్వింది.

నాగరాజు సుమతి వైపు వెర్రిగా చూసేడు. తనకన్న చిన్నదైన ఓ అమ్మాయి తనకి ధైర్యం చెప్తోంది!

మరో పది నిమిషాలు వెనక్కి వెళ్ళిపోయాయి.

సుమతి లేచింది. వెళ్ళి తలుపు దగ్గరగా వేసి గడియ పెట్టింది. నాగరాజుకి దగ్గరగా వచ్చింది.

"బావా ! మళ్ళీ నువ్వు నాకు దక్కుతావన్న ధైర్యం లేదు. ఆఖరిసారి ఓ వరవడుగుదామని వచ్చాను బావా ! కాదనవు కదూ ?" అంది.

"అదేవిటి సుమతీ ! తప్పకుండాను. అడుగు." అన్నాడు నాగరాజు.

నాగరాజుకి బాగా దగ్గరగా వచ్చింది సుమతి. ఆమె వూపిరి స్పష్టంగా నాగరాజు చెంపలకి తగుల్తోంది.

"నా జీవితంమీదా, భవిష్యత్తుమీదా నాకే ఆశాలేదు బావా ! ఉన్న ఒఖ్ఖ ఆశవీ నువ్వే ! నీనుంచి మరేవీ ఆశించిను బావా ! నీ అందమైన కళ్ళలోకి చూస్తూ, నీ పెదవుల్తో ఆడుకొంటూ, ఎల్లకాలం వుండిపోవాలనివుంది. కాని ... అది వీల్లేదు. కనీసం కొంతసేపైనా, నాకా అదృష్టం ప్రసాదించు బావా !" అంది సుమతి.

నాగరాజు నరాల్లో నాగుపాములు బుస కొడుతున్నాయి.

"సుమతీ !" అని ఆమె రెండు చేతులూ గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"బావా" అని ఆవేశంగా నాగరాజును గట్టిగా హత్తుకుంది సుమతి.

"కానీ సుమతీ .. మామయ్యతో నే మాట్లాడతాను. ఇది తప్పు, నిన్ను పెళ్ళి చేస్కొంటాను. ఇలాగ! తప్పు." అన్నాడు నాగరాజు.

"ష్." అని సంజ్ఞ చేసింది సుమతి.

ఇంకా ఏదో మాట్లాడబోతున్న నాగరాజు పెదవులు, మరో రెండు పెదవుల వెచ్చని ఒత్తిడి మీద పడ్డంతో ఏవీ అన్లేక పోయాయి.

మరి కాసేపట్లో గదంతా చీకటై పోయింది.

నాగరాజు కళ్ళముందు మాత్రం ఎన్నో తియ్యని మెరుపులు మెరవనారంభించాయి.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

సిగరెట్టు కాల్తోన్న నాగరాజు చెయ్యితలమీద వుంది. నాగరాజు, చాపమీద వున్నాడు. అతని మనసులో బోలెడాలోచనలున్నాయి .. చాప పక్కనే శుభలేఖ వుంది. శుభలేఖలో సుమతి పేరు పక్క మరెవరిదో పేరుంది.

అందువల్ల నాగరాజు తల పట్టుకున్నాడు. సుమతికి మరొకడితో పెళ్ళేవిటి? తనకి వెచ్చని అనుభవాల్నిచ్చిన సుమతి పెదవుల మీద మరెవరివో పెదవులు. ఆ కళ్ళలో మరెవరివో కళ్ళు.

నాగరాజుకి చాలా బాధ వేసింది. బాధని కాసేపు కన్నీళ్లలో తడిపిన నాగరాజు, ఒక నిర్ణయానికొచ్చేడు. వచ్చి ఆ రోజు సాయంత్రం వాలు కుర్చీలో జూలో సింహంలా కూర్చున్న వాళ్ళ మావయ్యకి ఎటాకిచ్చేడు నాగరాజు.

"మావయ్యా !" అని గంభీరంగా అన్నాడు నాగరాజు.

"రా రా. అబ్బీ ! కూర్చో ! చాలా రోజులకి" అన్నాడాయన.

"కూర్చోడానికిరాలేదుమావయ్యా" అని నాగరాజు అందామనుకున్నాడు. కాని అనలేకపోయాడు. మామూలుగానే కూర్చున్నాడు. ఆ మాటా ఈ మాటా చెప్పి "పై మాఘంలోనే అమ్మాయి లిద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళు చేసేస్తున్నానోయ్ ! విన్నావా?" అని మృగరాజు మృదువుగా నవ్వినట్టు నవ్వేడాయన. అలా అన్న మావయ్య కళ్ళలో సూటిగా చూశాడు నాగరాజు.

లేని ధైర్యాన్నీ, బలాన్నీ తెచ్చుకున్నాడు.

"విన్నాను మావయ్య ! అందుకే వచ్చాను. సుమతిని నేను చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

ఆ మాటి విని మావయ్య వాలు కుర్చీలోంచి లేచేడు. కళ్ళజోడు ముక్కుమీంచి ఎగదోసుకున్నాడు. పంచ సర్దుకున్నాడు. నాగరాజుని నాగుపాముని చూసినట్టు చూసేడు. "ఏవిటీ ?" అన్నాడు. ఓ నిముషవాగి "ఏవి టేవి టీ?" అన్నాడు.

"నేనీ విషయమంతా ఆలోచించా(నా అబ్బీ ! కాని నీ జీతం రెండొందలు. ఇప్పుణ్ణేను మా సుమతి నియ్యబోయే వాడికి చూశేవ్ – మూడొందల్జీతం. ఓ స్కూటర్ బండీ ! నీలా వుంగరాల్జుత్తు లేదు కానీ --- నీకు లేని ధైర్యం, బెంగుళూర్లో ఓ మంచి బంగళా. డబ్బుల్నొల్లుకునే నేర్పూ వున్నాయి. ఇక నువ్వు. ముఖం మీ చ్చెప్పేస్తున్నా. ఏవీ అనుకోకు --- ఒట్టి అర్భకుడివి. బతకడం రాదు నీకు --- అంచేత .. పువ్వుల్లో పెంచిన్నాకూతుర్ని నీ కివ్వలేదు. నువ్వు సంపెంగపువ్వుల్లో పెట్టుకుంటానన్నా. డబ్బు లేనప్పుడు ఆ పువ్వుల కిందనుంచి పాములొస్తాయి. అదీ .. అర్థమైంది కదూ ? వెళ్ళి పెళ్ళికి నవ్వుతూవచ్చి, ఓ డ్రింకు తాగి, నవ్వుతూ వెళ్ళిపో ! నా మాటలకి వేడెక్కిపోతే ఇప్పుడే ఓ డ్రింకు తాగు. ఇలా పిచ్చి మాటలు మాత్రం మరెప్పుడూ ఆడకు ." అన్నాడాయన.

"కిందటి జన్మల్లో ఈయనే శకుని --- ఈయనే కంసుడు .. ఈయనే శిశుపాలుడు .. ఈయానే నా మావయ్య" అనుకున్నాడు నాగరాజు.

ఆ తర్వాత ఇంకా చాలా అనుకున్నాడు.

సుమతిని తన కివ్వమంటే ఫరవాలేదు. కాని సుమతి తన సర్వస్వాన్నీ, శరీరాన్ని, తన కర్పించింది. ఇప్పుడు సుమతిని మరెవ్వరికో ఇచ్చేయడం అన్యాయం ఆ సంగతి వీళ్ళకెలా చెప్పడం ? ఎలా ?

"మావయ్యా ! నీకు తెలీదు. సుమతీ నేనూ" అని అనబోతున్న నాగరాజు గుమ్మంలో, "బావా" అన్న సుమతి కేక విని ఆగిపోయేడు.

"సుమతీ! వీళ్ళంతామన కన్యాయం చేస్తున్నారు. నువ్వూ నేనూ !! వూ"

"బావా ! అనవసరంగా మాట్లాడకు . అంతా విన్నాను. నాన్నదే నిజం నువ్వెంతో మంచివాడి వనుకున్నాను. అత్తయ్య కొడుకైనంత మాత్రాన నా కిష్టం లేనప్పుడు నీకా అధికారం ఎవరిచ్చేరు? అనవసరంగా మమ్మల్ని రచ్చకీడ్చకు. వెళ్లిపో .. " అంది సుమతి.

నాగరాజు బుర్ర గిర్రున తిరిగింది.

"ఐతే సుమతీ ! నేనంటే నీకు.." అన్నాడు నాగరాజు. ఆ తర్వాత మాట రాలేదు. కన్నీళ్ళొచ్చేయి.

"వెళ్ళిపో బావా ! మరేమీ మాట్లాడకు" అని వెనక్కు తిరిగి పోయింది సుమతి.

నాగరాజుకి మావయ్య మాటలేవీ వినబళ్ళేదు. కన్నీళ్ళలోంచి రోడ్డంతా మసగ్గా అవుపించింది. మెదళ్ళో మెగాటన్నులు పేల్తున్నాయి. అర్థంలేని బాధ భయంకరంగా రోదిస్తోంది అందువల్ల.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

చంద్రుళ్ళేని ఆకాశం నల్లగా మెరుస్తున్నప్పుడు, వూళ్ళో చాలా మంది ముఖాల్లో చిర్నవ్వుల్లేనప్పుడు, మనుషుల్లోని బీచిలో, సూదుల్లాటి చినుకుల్లో తడుస్తున్న నాగరాజు –

"భగవంతుడా ! నువ్వున్నావో లేదో నాకు తెలీదు. కాని నే నన్నీమంచి పన్లే చేశేను. ఇది మాత్రం త్రికరణ శుద్ధిగా చెప్తున్నాను. కాని నన్నెవ్వరూ అర్థం చేస్కోలేదు. నన్ను చెడ్డవాడన్నారు. ఎడారిలాంటి ఈ కష్టాల పరంపరలో వో ఒయాసిస్సంత సానుభూతి కూడా నాకు లేకుండా పోయింది. నా మంచితనం చెడ్డతనంగా మారిపోయింది" అని విచారించి .. ఆ తర్వాత అను చేసిన మంచి పన్లన్నిట్నీ వూహించుకొని సంతృప్తిగా వూపిరి పీల్చి, మళ్ళీ ఆ ఫలితాన్ని తలుచుకొని, నిట్టూర్చి పొంగుతూ అరుస్తున్న సముద్రం వైపు చూస్తూ అక్కడలేని దేవుణ్ణి వూహించుకొంటూ "ఏవయ్యా బాబూ? ఏవిటీ న్యాయం?" అని మొహమాటంగా కసురుకున్నాడు నాగరాజు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

వర్షంలో కాస్సేపు తడిసి, కన్నీళ్ళలో బాధల్ని కాస్తంత తడిపాక, నాగరాజు మనస్సు బరువు తగ్గకపోయినా, కాస్త తేలిక పడింది. కరువు తీరా ఏడ్చిన నాగరాజు, రూమ్ కొచ్చేశాడు. తలుపులు వేసి స్టౌ ముట్టించాడు. కాఫీ కోసం నీళ్ళు పెట్టేడు. ఈజీ చైర్లో కూర్చొన్నాడు. బోలెడు సిగరెట్లతని చేతిలోనూ, బోలెడాలోచనలతని మెదళ్ళోనూ వెలిగేయి.

ఇంతలోనే స్టౌ మీద నీళ్ళు పొంగేయి. దింపుతున్న నాగరాజు వేళ్ళమీద వేణ్ణీళ్ళు పడ్డాయి. స్టౌ మీది గిన్నె కిందపడ్డది. నాగరాజు బరువుగా వచ్చి ఈజీచైర్లో పడ్డాడు. కుడిచేతి రెండు వేళ్ళు ఎర్రగా, భయంకరంగా మెరుస్తున్నాయి.

"ఇలాంటప్పుడు ఇలా మనసు బావులేనప్పుడు లోకమంతా తనకి, తన మంచితనానికి విరోధులైనపుడు, ఆప్యాయంగా, తనమనసుకి సానుభూతి మటల్తోనూ, వేలికి దూదితోనూ బాండేజీలు కట్టే ఓ తోడూ ఓ యింత ఆప్యాయత వుంటే బావుణ్ణు !" అనుకున్నాడు నాగరాజు.

"సుమతిలాటి 'అమ్మాయి' కాదు. ఇంకెవరు ? ఇంకెవరు? ఔనుః ఓ చెల్లి ! నాగరాజు మనసులో వెయ్యి వీణలు రెండు సెకన్లలోనే ఒకేసారి మోగాయి.

"బాబూ ! గత్తుడమంటారా ?"

నాగరాజు గుమ్మంవైపు చూశేడు. అక్కడ పదహారేళ్ళ పనిపిల్ల నిలబడుంది. ఆమె నుదుటి మీద నల్లటి అంగారపు బొట్టూ, చామన్చాయ ఒంటి రంగులో కళా వున్నాయి.

"ఏటి బాబూ ! పగుల్తుణ్ణేదు గద !" అంది పనిపిల్ల మళ్ళీ.

"ఆ ! రా ! రా !" అన్నాడు నాగరాజు కంగారుగా.

ఆమె వచ్చి గత్తుడవడం మొదలెట్టింది.

ఆమె వైపు నాగరాజు చూసేడు. ఆమె కళ్ళలో అందమైన అనుబంధం ఆమె చేతివేళ్ళలో, 'తన చేతిక్కటు కట్టే ఆప్యాయత, ఆమె పెదవుల్లో దాగిన ఆప్యాయత, చిందెమాటలు ... లేని చెల్లెలు – ఆ పనిపిల్లలో నాగరాజుక్కనిపించింది. అప్పుడతనికి చాలా చాలా సంతోషం వేసింది. మళ్ళీ, అమ్మ బతికినట్టు, చెల్లి పుట్టి ఒక్కసారి పెరిగిపోయినట్టూ సంతోషించేడతను.

కాని .. అదేవిటి ! పనిపిల్ల చీర అక్కడక్కడ చిరిగిపోయింది గుర్తు లేకుండా మాసిపోయిన, ఆ నీలం రంగు చీర, అక్కడక్కడ చిరగడంతో మరీ అసహ్యంగా వుంది. నాగరాజుకి చాలా బాధ వేసింది. "తన చెల్లి ఇలాంటి చీర కట్టుకోవడ మేమిటి?" అనిపించింది.

గబగబా ఫేంటులోంచి వున్న రెండు పది రూపాయల్నోట్లూ తీశేడు నాగరాజు.

ఇంతలోనే పనిపిల్ల గది తుడవడం పూర్తి చేసింది 'ఎల్తాను బాబూ!" అని వెనక్కి తిరిగింది.

"రావీ" అని పిల్చేడు నాగరాజు.

"ఏం బాబూ!" అని వెనక్కు తిరిగింది రావి(.

"ఇంద ! చీర కొనుక్కో – " అని రెండు పది రూపాయల్నోట్లు ఆమె కందించబోయాడు నాగరాజు.

"బాబూ !" రావి దెబ్బతిన్న పులిలా మొహం పెట్టింది ముక్కుపుటా లెగరేసింది. నుదుటి మీ జుత్తు తలమీదకి తోస్కొంది నాగరాజువైపు అనుమానంగానూ – కోపంగానూ చూసింది.

"హు! కూటికి లేనోళ్ళంగాని అభిమానం లేనోళ్ళం కాం! మీరేదో మంచోల్లనుకున్నాను ఇలాటినప్పురుగునుకోలేదు. ధూ ! మీలాంటోళ్లకున్న మా తాగుబోతు మావే నయం ! ఆడు తాగినా మరో ఆడ దానొల్లు ముట్టడు ! ధూత్తెరీ ! ఎందుకొచ్చిన పెద్ద మనిస్తరహా ! ఈ సారి కొగ్గేత్తున్నాను. బుత్తెచ్చుకోండి ! అని జోరుగానూ, ఘాటుగానూ అందామె. అని చీపురుకట్ట నేల మీద వెనక్కి తిరిగి గబగబా వెళ్ళిపోయింది.

నాగరాజు కదల్లేదు. అతని మనసంతా ఖాళీగా వుంది. కళ్ళు కూడా ఖాళీగానే వున్నాయి. అవి కన్నీళ్ళు కార్చలేదు అతని మనసు మాత్రం మూగగా ఏడ్చి, ఏదో అనబోయి, మళ్ళీ మానేసింది.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

ఆ వేళాకాశంలో చంద్రుదున్నాడు. ఎంచేతంటే ఆ వేళ పున్నమి కాబట్టి ! ఆ వేళ వూళ్ళో చాలా మందిముఖాల్లో తెచ్చిపెట్టుకున్న చిర్నవ్వులున్నాయి – ఎందుకంటే – బంగారు తీగెల బియ్యం – బ్లాకులోనైనానూ - కాస్తంత సుఖం స్టాకులోనూ వున్నాయి కాబట్టి. ఆ వేళ బీచిలో చాలా మంది మనుషులున్నారు – వర్షం తగ్గిపోయి పొడిగావుంది కాబట్టి!

కాని ఎవరున్నా లేకపోయినా సూదుల్లాటి ఆలోచనల వర్షంలోనూ, సానుభూతిలేని బాధల్లాటి వడగళ్లలోనూ, తడుస్తూ, ఏడుపంతా ఖర్చైపోయాక దీనంగా, వెర్రిగా నవ్వుతున్న నాగరాజు మాత్రం ఎప్పుడూ వుంటాడు.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

COMMENTS

.